

af mindst samme Størrelse som den Vurderingssum, der er fastsat af de sagkyndige Mænd, som skal foretage Skibets Vurdering i Tilfælde af Laan. I Tilfælde af Forlis eller Salg til Udlandet af et Skib, i hvilket der er ydet Laan i Henhold til denne Lov — det gælder baade 1ste Prioritetslaan og 2den Prioritetslaan —, skal Laanet straks forfalde til Betaling.

Ansøgning om Laan indsendes til Ministeriet og skal være bilagt med en Erklæring paa Tro og Love om, at Laan er nødvendigt for at bevare Skibet paa vedkommende Rederis Hænder. En saadan Erklæring er dog ikke nødvendig, saafremt Laanet udelukkende tænkes anvendt til Anskaffelse af Fremdrivningsmotor. Der findes nemlig en Bestemmelse i Lovforslaget om, at der til Anskaffelse af Fremdrivningsmotor kan ydes Laan paa indtil 5 000 Kr. pr. Skib, og i saadanne Tilfælde lægges Skibets Værdi inklusive Motor til Grund for Vurderingen.

Jeg har med disse Bemærkninger, tror jeg, omtalt det væsentlige i Lovforslaget og skal anbefale det til det høje Tings velvillige Behandling. Jeg tror, at man gennem Vedtagelsen af disse Bestemmelser vil yde en haardt tiltrængt Hjælp til Sejlskibserhvervet, der, som jeg begyndte med at sige, arbejder under overmaade vanskelige Vilkaar for Tiden.

M. C. Jensen: Der vil jo ikke være nogen rimelig Grund for mig til at gentage den Redegørelse for Lovforslagets Enkeltheder, som den højtærede Minister lige har fremsat. Der er sikkert ingen Tvivl om, at det, der foreligger for Rigsdagen her, er, om jeg saa maa sige, et Dødssuk fra et Erhverv, der fra gammel Tid har haft overmaade stor Betydning for Landet. Motordriften og Dampskibsdriften har jo ganske overfløjet Sejlskibene, og der er sikkert ingen Tvivl om, at den Tilbagegang, der i de sidste Aar har gjort sig gældende indenfor Sejlskibserhvervet, ikke standses ved, at dette Erhverv nu faar en Haandsrækning fra Staten. Men selv om det ligger saaledes, kan man vel ikke med nogen god Begrundelse lade Erhvervet sejle sin egen Sø. Der vil være god Grund til at prøve paa, om dog ikke en Del af det kan reddes. Det, vi her staar i Begreb med at lovfæste, er jo en helt ny Form for Udlaan fra Staten. Man har siden 1909 haft Beføjelse til af Stats-Laanefondens Midler at give Laan til Støtte for Fiskeri-erhvervet, men det sker paa en noget anden Maade. Der er det nemlig saaledes,

at der gives Laan til Nyanskaffelser, medens de Laan, der gives efter det foreliggende Forslag, sikkert i mange Tilfælde vil blive anvendt til at indløse Førsteprioritets-Forpligtelser overfor Banker og andre, der har Penge til gode i Sejlskibene. Indenfor Venstre er man ikke blind for, at det Lovforslag, vi her staar i Begreb med at vedtage, kan bringe Tab for Staten. Der er sikkert ingen Tvivl om, at det vil give noget Tab — hvor meget, kan jo ingen vide paa det nuværende Tidspunkt. Men Forholdet er ogsaa det, at naar et Erhverv er i en saadan Situation, som Sejlskibserhvervet for Tiden befinder sig i, kommer man ikke til Staten, uden at man paa alle mulige Maader har forsøgt at klare sig selv, og mit Parti er ikke blindt for, at vi her staar overfor et Forhold, som man ikke kan afvise. Vi vil derfor arbejde med paa at række dette Erhverv en hjælpende Haand.

Saaledes som Lovforslaget nu foreligger for det høje Landsting, erkender vi, at det er betydeligt bedre end det Forslag, der blev forelagt i Folketinget. Der er bl. a. den Bestemmelse, at der gives Ministeren for Handel og Søfart Bemyndigelse til i hvert enkelt givet Tilfælde at træffe Bestemmelse om, hvor stort et Laan der kan gives, dog indenfor det Maksimum, som fastsættes i Loven. Dette maa sikkert anses for at være en betydelig Forbedring. Der er ikke nogen Tvivl om, at hvis man lovfæster Bestemmelserne efter en Lineal ved at fastsætte et Maksimum, som ikke maa overstiges, og uden at tillægge Ministeren en Beføjelse til at tage Hensyn til hver enkelt Laantagers ejendommelige Forhold, vil man næsten i alle Tilfælde blive nødt til at gaa op til Maksimum. For mig staar det saaledes, at der kan være adskillige Tilfælde, hvor man uden nogen særlig stor Risiko kan gaa til Maksimumsbeløbet, medens det i andre Tilfælde vil være højst risikabelt at gaa saa højt. Jeg er derfor, og det gælder ogsaa mit Parti, glad over, at man har indføjet Bestemmelsen om, at Ministeren for Handel og Søfart kan træffe Afgørelse i saa Henseende indenfor det Maksimum, der nu bliver fastsat i Loven, og som sættes til 60 pCt. af Fartøjets Værdi i Handel og Vandel.

Der er adskilligt, som jeg synes det kunde være ønskeligt at faa talt om og eventuelt faa en Forhandling med Ministeren om, og jeg tror, det bedst sker ved en Forhandling i et Udvalg. Jeg vil derfor tillade mig paa et senere Tidspunkt at stille Forslag om Udvalgs Nedsættelse, idet jeg dog tilføjer, at mit Parti vil ar-